

Buồn Quá Ngồi Xem Phim Nghĩa Địa

*Chàng từ đi vào nơi gió cát
Đêm trăng này nghĩ mát nơi nao?*

Buồn quá. Ngồi xem phim nghĩa địa
Giống như người lính buồn...ngồi nhớ anh em
Nhìn thấy bia đề tên Tôn Thất Thuận
Cảm ơn Trời cho thấy lại người quen...

Tôn Thất Thuận khóa 18 Võ Bị
thường tới nhà tôi vì vợ nó bà con
Nó Phan Thiết và tôi Phan Thiết
Tôi dạy học Đà Lạt, nó hành quân Dam Rong...

Nó tử trận được truy thăng Thiếu Tá
Đơn vị cuối cùng: Nghĩa Trang Biên Hòa
Tôi không tin đó là sự thật
vì nhiều năm, tôi, nó, cách xa...

Tôi có hỏi thăm, có người nhớ nó
vợ nó thì, Phan Thị Ngọc Oanh, chẳng gặp lại bao giờ
Cuộc chiến tàn tôi đi Cải Tạo
Bốn ba năm gặp lại...như mơ!

Bạn cùng lớp với tôi, nhiều đứa
ghi tên vào Võ Bị...rồi xa:
Nguyễn Quang Hành, Phan Văn Sanh, Lê Văn Quế...
tuổi thanh xuân hòa với hương với hoa...

Những nắm mộ, dân quanh vùng nhang khói
Tất cả đều tro bụi thời gian
Rồi tới phiên tôi cũng thành tro bụi!
Đêm trăng nào cũng ngó lên trăng!

*Hồn tử sĩ gió ù ù thổi
Mặt chinh phu...Trời ạ, mơ hồ!
Đà Lạt ơi...những đồi cao núi thấp
những lũng sâu hay cạn, cũng là thơ!*

Tôn Thất Thuận, bạn tôi, thời Phan Thiết
Mấy mùa trăng...tha thiết nhớ nhung
Cảm ơn cuốn phim cho tôi nhìn thấy

Những tấm bia, nhèn nhện giăng mùng... **Trần Văn Lệ**

